

1. Įrašyk trūkstantą (-as) raidę (-es). Sunkesniais atvejais skliaustuose nurodytos raidės, iš kurių reikia pasirinkti. 2. Parink taisyklingai parašytą žodį ar junginį iš skliaustuose įrašytų variantų ir jį toliau, kur ilgas brūkšnys, įrašyk.

Mano močiutė buvo bibliotekininkė. Atsimenu tą kaimo bibliotekos – saul____tų dulkių sklidino kambario – kvapą: (i / ė / y)____kaitusios medienos ir karštų dulkių kvapą, nuo kurių man suk(i / y)____ldavo keistas d(u / ū)____sulys. Graži____j____dulkių ten buvo daugiau negu knygų; būt(e / ia)____nt jas, tyliai spindinčias, ir atsimenu... Knygų – ne. (Galbūt / Gal būt)____dar nemokėjau skaityti. Man____, miesto vaiką, labai st____bino ir m(a / q)____sino rudų koklių krosnis kampe. „Kam bibliotekoje ta krosnis?“ – pat(i / y / ė)____liukais stebėdavausi, bet močiutei nieko nesakiau. Giliai atmintyje turiu dėžutę su tuo bibliotekos kvapu, kurio ilgiuosi ir kurio bijau, todėl greičiausiai niekada nei____drįsiu jos atvo(š / ž)____ti.

Mano li____dnoji močiutė, jos suknelės, atgr(a / q)____sūs latviški kvopalai, kaštoninių kasų p(i / y)____nės nuotraukoje, kur ji dar šypsosi, vo(k / g)____čia svajodama apie išsikv(e / ia / ė)____pinusį vok____čių kareivį, Zarasuose pag(i / y / ė)____rusį jos plaukus... Jos kantrus, lėtas, debesiškas yr(i / y / ė)____masis per kambarius: iš valgomojo į v(i / y / ė)____ralinę, iš v(i / y / ė)____ralinės į valgomąjį... Arba kaip ji šeštadieniais laistydavo savo kaktusus – nesu mačiusi nieko lėt____snio. Mano mama, jos duktė, buvo greita ir triu(k / g)____šminga, ugninė, k(a / q)____ndanti. Močiutė, atvirk____čiai, traukėsi nuo visko, kas ją galėjo žei(s / z)____ti. Ji buvo kaip debes____s garas.

Keist____, neatsimenu jos tarp knygų. Bet gerai atsimenu plikas, l(i / y)____gi alkūnių kiaulienos farš____aplipusias rankas, kai pasid(u / ū / y)____saudama formuodavo pietums kotletus. Atsimenu, kaip visai suseno ir užmiršo kas (e / ė)____santi. Išne(š / ž)____ta į kiemą kalbino ant tvarto nut(u / ū / y)____pusį gandrą: „Gandreli, nors tu nenuskrisk, pabūk su manimi.“ (Argi / Ar gi)____su mumis jai buvo taip blog(a / q)____? Nieko ji jau nebepaž____no. Į man____dė(p / b)____sodavo nemir(k / g)____sėdama, išplaukusiom naujagimio akimis, net ir jos skruostai buvo apaug____švelniu pūkeliu, tarsi kūdikio.

Kodėl čia tiek atsimenu močiutę?

Todėl, kad dabar, kai jos seniai nebėra (bet užkl(i / y / ė)____dusi į mano sapnus ji šypsosi ir (kažką / kaž ką)____neb(i / y / ė)____liai man sako, kaip niekada nėra sakiusi gyvenime), aš skaitau Vaičiulaičio k____rybą ir randu ten mažytes, vos juntamas savo močiutės pėdel____s, jos tylūs širdies takelius, jos mergaitiškas vilt____s ir kártų moter(i / y / ė)____stės nusiv____limą, taip jautriai ir su(p / b)____tiliai pagautus rašytojo, kad nustembti: iš kur jis žino, kaip būna moter____i?... Taip ir prisikelia mano močiutė. Tarsi būt____rašoma apie ją, o A. Vaičiulaitis būtų gyven____s netolies(e / ia / ė / iq)____, gal net ją pažinoj____s. Šitaip ima ir „suveikia“ didžioji literatūra – nuo jos iki tavęs užsime____ga slaptas takelis, ir juo eini, skaitai ir eini, (išties / iš ties)____eidamas tik gilyn į sav____.

Pagal Laurą Sintiją Černiauskaitę